

Et af de temaer, som er tilbagevendende under en finanslovdebat, er spørgsmålet om størrelsen af den offentlige sektor. Hr. Peter Duetoft har tidligere – både i går og i dag – påpeget, at der er en markant forskel på den måde, CD og Fremskridtspartiet ser på, hvordan samfundsudviklingen skal være. Det er rigtigt, og det står vi gerne ved, også selv om det giver øretæver at være dem, der tør gå ud og sige: Der er altså en række opgaver, som vi ikke længere kan finansiere ved skattemidler. Der er en række opgaver, som vi ikke længere kan bilde folk ind er gratis velfærdsydelse. Dem må man selv betale for, og hvis der ikke er nogen, der vil betale for dem, må man lade være med at opretholde dem. Det siger vi gerne. Vi står gerne ved det.

På mere populært dansk hedder det privatiseringer og udliciteringer, altså at overlade det til private virksomheder at drive de pågældende aktiviteter. Det gør man i stor stil rundt omkring i Europa i øjeblikket. Berlingske Tidende har kørt en serie, hvor man har dokumenteret, hvilke privatiseringsprojekter der foregår alle steder i Europa. I Italien, England, Frankrig, ja også i Østeuropa, privatiserer man i disse år for fuldt drøn, og Danmark er rent privatiseringsmæssigt ved at blive et uland, hvor vi af angst for at blive beskyldt for at være Fremskridtsfolk eller ideologer ikke tør nævne ordet privatisering længere.

Selv i de seneste eksempler, som er en del af finanslovaftalen om DSB og P&T, tør man jo ikke gøre det, der reelt burde gøres. Det bliver nogle pseudoløsninger, hvor i de kommende år man får nogle skænderier mellem politikere og bestyrelser og statsrevisorer og Rigsrevisionen om, hvem der har ansvaret, når det så går galt. Man skal lave privatiseringer sådan, at de pågældende virksomheder kan gå konkurs, for det er den risiko, der er smøreolien, der driver værket, nemlig risikoen for at kunne gå konkurs.

Et andet område, hvor vi i Fremskridtspartiet også ofte bliver beskyldt for at drive hetz, er spørgsmålet om, hvor mange mennesker der skal være ansat i den offentlige sektor. Vi ønsker ikke at hetze mod den hr. Jensen eller den fru Pedersen, der hver morgen tager bussen for at komme på arbejde i skatteforvaltningen eller på miljøkontoret, men vi gør opmærksom på, at samfundet ikke kan blive ved med at bære den byrde, at så stor en del af befolkningen er ansat i den offentlige sektor.

Der er dem, der siger: Vi kan lige så godt lade folk være offentligt ansatte som at lade dem gå

på dagpenge. Det er et forkert synspunkt. Det kan det ikke. De skal have et skrivebord. De skal have en kuglepen. De skal i vore dage såmænd også have en computer at sidde og arbejde ved. Derfor er følgeomkostningerne ved offentligt at ansætte folk så store, at det altså er en lænke om benene på dansk erhvervsliv, at vi har så store ressourcer bundet i den offentlige sektor. Og når de først er bundet dér, så kommer vi jo ikke af med dem igen, for der er ingen i Folketingssalen, der har politisk mod til – måske lige på nær Fremskridtspartiet – at turde gå ind og fjerne nogle af de opgaver, når de ikke længere er nødvendige, eller når vi ikke længere har råd til dem.

I det hele taget er det mangel på politisk mod, der er Folketingets største problem – mangel på mod til at gå ud og kigge folk i øjnene og sige: Kære venner, det her går altså ikke længere. Der er 150 interesseorganisationer, foreninger, erhvervsorganisationer osv., som har sneget sig ind på finansloven, og hvert år kommer der nye til. De starter med at få et par tusinde kroner her og et par tusinde kroner dér. Efterhånden som årene går, bliver det til 10.000 kr. og 20.000 kr. og 25.000 kr., og på et eller andet tidspunkt siger man: Nu kan vi ikke længere blive ved med at opretholde de her store udgifter. Når man så bare antyder, at de ikke længere skal have offentlige tilskud, ja, så vælter det ind med protestskrivelse, så ryster folketingsmedlemmerne på hånden, og så tør man ikke skære de pågældende udgifter bort, selv om vi alle ved, at det var det, der var den rigtige løsning.

Det har været diskuteret meget både i går og i dag, om de grønne afgifter nu er en god idé. Jeg er nødt til at sige, at i Fremskridtspartiet har vi ikke noget imod grønne afgifter. Vi har ikke noget imod ressourceafgifter. I virkeligheden er ressourceafgifter bedre end at beskatte folk af deres indkomst, men – og det er måske dér, hvor vi adskiller os mest markant fra resten af Folketinget – vi vil ikke være med til, at disse grønne afgifter, ressourceafgifter, lægges oven i det nuværende skattetryk.

Hvis de skal indføres, skal der være samtidige reduktioner i personskatterne, og det er jo ikke det, der er temaet for de forhandlinger, regeringen nu har sat i gang. Nej, man vil indføre nogle ressourceafgifter, og så skal de penge, der kommer ind, føres tilbage til erhvervslivet for ikke at ødelægge konkurrenceevnen.

Hvorfor ønsker man den model? Det gør man af to grunde. For det første fordi man så får